

коларь — Колчо отъ с. Раково. На главата си той е нахлузилъ бациния си калпакъ — голѣмъ, нахлупенъ до самитѣ рамѣнѣ. Той току се смѣква до носа и му закрива очитѣ, та Колчо често трѣбва да го повдига, като сърдито подвиква :

— Я глей! — налита като чума!

На ржцѣтѣ му голѣми ржавици, на краката — грамадни плѣстени обуца, бѣли съ голѣми капчици по тѣхъ.

Седи той малко на страна и държи въ лѣва ржка вжжетата, а въ дѣсна — камшикъ, дълтъгъ, приличенъ на змия . . .

А въ шейната, цѣлъ загжнатъ въ шуба, одѣяла и обграденъ съ възглавници, пжтува Колю, ученикъ отъ II класъ; той се връща за коледната ваканция въ кжщи, кждѣто го чакатъ . . .

А дѣдо-мразъ тича слѣдъ шейнитѣ и безпокои както Колча, тѣй и Коля . . . Колчо дваисеть пжти вече изруга дѣдото съ недобри думи; ала той, все пакъ, тича, не оставя назадъ, и ту щипне Колча за носа, ту му духне хладъ прѣзъ дебелитѣ навуща, дрѣпне голѣмия прѣстъ на ржката му или се качи на врата му и оттамъ го погали по гърба. На царвулитѣ му той обу снѣжни галоши, а издаденитѣ подъ шапката му коси направи бѣли, като на старецъ . . .

Но Коля дѣдо-мразъ безпокои по-малко, макаръ че и него не оставя безъ внимание. Струва ти се нагледъ, че до Коля нѣма никаква възможность да се стигне, — о-хо! съвсѣмъ не! — ще изнамѣри хитриятъ дѣдо нѣгдѣ отворче и ще почне да духа прѣзъ него . . .

— Кольо! . . .

— К'во сакашъ още?